

ជួបជាមួយ CHINA នៅជីងតីជីន

ក្នុងកិច្ចប្រជុំលើកទី ៤៨ នៃគណៈកម្មាធិការបេតិកភណ្ឌពិភពលោករបស់អង្គការយូណេស្កូដែលបានប្រារព្ធឡើងនៅក្រុងចូសាន ប្រទេសកូរ៉េ ខាងត្បូង នាថ្ងៃទី ២៥ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៦ នោះ "ទីតាំងប្រវត្តិសាស្ត្រព័រ្យឡែន ជីងតីជីន" ដែលស្នើសុំដោយប្រទេសចិន ត្រូវបានចុះបញ្ជីដោយជោគជ័យនៅក្នុងបញ្ជីបេតិកភណ្ឌពិភពលោក។ នេះធ្វើឱ្យចំនួនសរុបនៃទីតាំងបេតិកភណ្ឌពិភពលោកនៅក្នុងប្រទេសចិនកើនឡើងដល់ ៦១ កន្លែង។

"ទីតាំងប្រវត្តិសាស្ត្រព័រ្យឡែន ជីងតីជីន" ស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ភាគឦសាននៃខេត្តជាំងស៊ី ប្រទេសចិន ហើយមានតំបន់បេតិកភណ្ឌចំនួន ១៥ សរុបមាន ៤៥ ទីតាំង ដែលគ្របដណ្តប់លើផ្ទៃដីទំហំ ១៩៧៩ ហិកតា ជាមួយនឹងតំបន់ពាក់ព័ន្ធជុំវិញទំហំ ៥៥៤៥,៧ ហិកតា សរុបមានទំហំ ៧៥២៤,៧ ហិកតា។ គណៈកម្មាធិការបេតិកភណ្ឌពិភពលោកបានវាយតម្លៃថា "តំបន់ឧស្សាហកម្មព័រ្យឡែនរបស់ជីងតីជីន" បង្ហាញពីការរួមចំណែក និងការច្នៃប្រឌិតថ្មីនៃឧស្សាហកម្មព័រ្យឡែនធ្វើដោយដៃរបស់ជីងតីជីនក្នុងការអភិវឌ្ឍបច្ចេកទេស និងសិល្បៈផលិតព័រ្យឡែនលើពិភពលោក ក្នុងអំឡុងពេលសតវត្សរ៍ទី ១០ ដល់សតវត្សរ៍ទី ១៩។ "ព័រ្យឡែនពណ៌ខៀវ និងសរសៃជីងតីជីនជាមធ្យោបាយដ៏សំខាន់នៃការផ្សព្វផ្សាយវប្បធម៌ចិន និងជាមិត្តសញ្ញាដ៏សំខាន់នៃសិល្បៈបូព៌ាដែលបានលើកកម្ពស់ការផ្សព្វផ្សាយអរិយធម៌ និងវប្បធម៌ចិននៅលើពិភពលោក"។

ទីក្រុងមួយ រាប់ពាន់ឆ្នាំ

ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃជីងតីជីនត្រូវបានវាស់វែងដោយឯកតាជាសហស្សវត្សរ៍។ ទីនេះមានប្រវត្តិផលិតកុលាសភាជន៍ជាង ២០០០ ឆ្នាំ ប្រវត្តិឡដុតវត្ថុព័រ្យឡែនផ្លូវការជាង ១០០០ ឆ្នាំ និងមានប្រវត្តិដុតវត្ថុព័រ្យឡែនថ្វាយស្តេចជាង ៦០០ ឆ្នាំ។ នៅក្នុងតំបន់ថាវយ៉ាងលី ដែលជាតំបន់សួលនៃទីក្រុងចាស់ បំណែកព័រ្យឡែនរាជវង្សសុង និងយាន់ (ឆ្នាំ ៩៦០-១៣៦៨) ព្រមទាំងរាជវង្សច័ន្ទ និងឆេង (ឆ្នាំ ១៣៦៨-១៩១១) ត្រូវបានគេប៉ាន់ស្មានថាមានប្រវត្តិ ឡដុតព័រ្យឡែនរាងដូចក្រចកជើងសេះចំនួន ១៧ ត្រូវបានរកឃើញនៅទីនេះ ហើយនៅខាងក្រោមឡចាស់ទាំងនោះនៅមានសំណល់ឡដុតចាស់ៗ

ចំនួន ២៤ ទៀត។ កាលពីជាង ២០ ឆ្នាំមុន ដើម្បីថែរក្សាទីតាំងនេះឱ្យបានពេញលេញ អគារការិយាល័យនៃសាលារដ្ឋបាលក្រុងដែលសាងសង់នៅទីនេះ ត្រូវបានវាយចោលទាំងស្រុង។ លោក ជាំង ជាន់សៀន អ្នកជំនាញបុរាណវិទ្យាដែលបានធ្វើការងារនៅទីនេះរយៈពេលជិត ៤០ ឆ្នាំនោះ បាននិយាយដោយស្មោះត្រង់ថា កម្រិតនៃការការពារបែបនេះ គឺកម្រមានណាស់នៅទូទាំងប្រទេសចិន។

សៀវភៅរាជវង្សច័ន្ទ "បានក្នុងខាយអ៊ូ" ចែងថា វាមានដំណើរការចំនួន ៧២ ខុសៗគ្នា ដើម្បីធ្វើវត្ថុព័រ្យឡែនមួយ។ គួរបញ្ជាក់ថា នៅសងខាងស្ពានចូសាន រូបចម្លាក់សិរីទ្ធចំនួន ៧២ អាចបង្ហាញនូវដំណើរការទាំងមូលនៃការផលិតព័រ្យឡែន ចាប់ពីការប្រមូលដីដុត រហូតដល់ការដុតជាវត្ថុព័រ្យឡែនចុងក្រោយ។ ប្រព័ន្ធផលិតកម្មនេះមានភាពចាស់ទុំ មុននឹងបដិវត្តន៍ឧស្សាហកម្មលោកខាងលិច។ សព្វថ្ងៃនេះ ខ្សែសង្វាក់ឧស្សាហកម្មព័រ្យឡែនទាំងមូលនៅក្នុងជីងតីជីនផ្តល់ឱកាសការងារដល់មនុស្សជាង

១ សែននាក់។ លោក ហ្វាន ជាន់វិន អ្នកស្ទង់មរតកសិប្បកម្ម បាននិយាយថា សិប្បករជំនាន់មុនបានបើករោងសិប្បកម្មនៅជុំវិញឡដុតបុរាណដើម្បីបន្តជំនាញរបស់ពួកគេ ដោយធានាបាននូវការផ្សព្វផ្សាយអំពីសិប្បកម្មបុរាណ។

មូលនៅខ្ទេចតីខ្ទេច ដើរលេងផ្ការ

លោក ឆា ហូយាន់ ដែលកើតនៅសតវត្សរ៍ ឆ្នាំ ១៩៩០ នោះ បានរកស៊ីនៅជីងតីជីនអស់រយៈពេលជាង ១០ ឆ្នាំមកហើយ។ ឥឡូវនេះ លោកបានចុះបញ្ជីគ្រួសារនៅទីនេះ។ បន្ទាប់ពីបញ្ចប់ការសិក្សាពីមហាវិទ្យាល័យសិល្បៈនៃសាកលវិទ្យាល័យវិទ្យាសាស្ត្រ និងបច្ចេកវិទ្យា ហ៊ីប៉េ លោកបានធ្វើដំណើរមកដល់ជីងតីជីន ដើម្បីរៀនគំនូរលើវត្ថុព័រ្យឡែន ដោយសារតែលោកមានចំណង់ចំណូលចិត្តចំពោះវិចិត្រសិល្បៈ។ លោកបានបញ្ជាក់ថា ដំបូងឡើយ ខ្ញុំរកប្រាក់បានត្រឹមតែ ៣០០០ យាន់ក្នុងមួយខែប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំពុំមីឆ្កែរហូត ហើយគ្មានកន្លែងស្នាក់នៅទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែខំប្រឹងដោយមិនលះបង់។ ឥឡូវនេះ លោកបានក្លាយជាម្ចាស់ម៉ាកព័រ្យឡែនដែលអាចទទួលបានប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំពី ៤ ទៅ ៥ សែនយាន់។

“ដំណើរចូលទៅជីងតីជីន ដើរលេងផ្ការ” បានក្លាយជាកម្លាំងទាក់ទាញពិសេសរបស់ជីងតីជីន។ កន្លែងនេះរក្សាបាននូវប្រព័ន្ធធើព័រ្យឡែនដោយដៃដំពេញលេញបំផុតនៅលើពិភពលោក។ ចាប់ពីការធ្វើពុម្ព លាបពណ៌ រហូតដល់ការគូរគំនូរ អ្នកអាចរកឃើញគ្រប់ប្រៀនគ្រប់ជំនាញ។ ជាពិសេស អ្នកអាចទិញបានសម្ភារៈគ្រប់ប្រភេទតាមផ្លូវតែមួយហើយចាប់ផ្តើមរៀនជំនាញភ្លាមៗ បន្ទាប់ពីមកដល់ទីនេះ សូម្បីតែអ្នកគ្មានបទពិសោធន៍អ្វីសោះ។

កាលពីអតីតកាល គេធ្វើដំណើរមកទីនេះ ដើម្បីរៀនសិប្បកម្ម និងរកប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិត។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សជាច្រើនដែលធ្លាប់ទទួលការអប់រំល្អៗ សម្រេចចិត្តមករស់នៅ និងធ្វើការនៅទីនេះ ពីព្រោះពួកគេអាចសម្រេចបានក្តីសុបិនរបស់ខ្លួនតាមរយៈសិប្បកម្មដែលពួកគេស្រឡាញ់ចូលចិត្ត។

មេឡនៅក្រៅប្រទេស ធ្វើដំណើរដូចគ្នា

ប្រដាប់ក្មេងលេងព័រ្យឡែន Pop Mart Molly ដែលត្រូវបានដាក់ឈ្មោះថា "យ៉ាន់យ៉ាន់" នោះ មានតម្លៃ ១៤ ពាន់យាន់ ហើយផលិតបានតែ ១៩៩ លើពិភពលោកទាំងមូល ប៉ុន្តែត្រូវបានគេទិញអស់ភ្លាមៗនៅពេលចេញលក់។ ប្រដាប់ក្មេងលេងនេះមានប្រជាប្រិយភាពយ៉ាងខ្លាំងនៅលើវេទិកាទំនាក់ទំនងសង្គម ក្នុងប្រទេសជាច្រើន។ លោកស្រី សៀ វ៉ាន់ ដែលមានអាយុ ៣៥ ឆ្នាំ ជាអគ្គនាយកនៃក្រុមហ៊ុនព័រ្យឡែន ឆិនបាន ជីងតីជីន។ លោកស្រីបាននិយាយថា ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងមានមនុស្សកាន់តែច្រើនអាចស្គាល់វត្ថុព័រ្យឡែនជីងតីជីនដែលមានពិភពលោកកំពុងទាក់ទងជាមួយលោកដោយទាន់សម័យ។

ក្នុងសម័យរាជវង្សច័ន្ទ ជនជាតិហូឡង់បានស្នាក់កំពុងពាណិជ្ជករពីរទុយហ្គាល់ដែលដឹកវត្ថុព័រ្យឡែនរបស់ចិន ដោយធ្វើឱ្យ "ព័រ្យ-

ឡែនក្រាក" របស់ជីងតីជីន ទទួលបាននូវការចាប់អារម្មណ៍នៅអឺរ៉ុប។ នៅក្នុងសម័យរាជវង្សឆេង (ឆ្នាំ ១៦៤៤-១៩១១) វត្ថុព័រ្យឡែនរាប់លានដុំត្រូវបានដឹកជញ្ជូនជារៀងរាល់ឆ្នាំពីស្រុកឆាងជាំងទៅខាងសមុទ្រ។ ប្រវត្តិវិទូអាមេរិក លោក Robert Finley បានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅ "រឿងរ៉ាវនៃព័រ្យឡែនពណ៌ខៀវ និងស" ថា គិតចាប់ពីការមកដល់របស់ជនជាតិដឹកជញ្ជូនទៅដល់អឺរ៉ុប ដែលភាគច្រើនមកពីជីងតីជីន។

សព្វថ្ងៃនេះ វត្ថុព័រ្យឡែនជីងតីជីនបានរកឃើញវិធីថ្មីសម្រាប់ទិញទៅក្រៅប្រទេស។ នៅម៉ាង ១ ព្រឹក លោក ហាខេន ដែលជាយុវជនម្នាក់មកពីប្រទេសទួរគី បានដើរចូលទៅក្នុងស្ទូឌីយោផ្កាយផ្កាស់មួយនៅតំបន់ឧស្សាហកម្មព័រ្យឡែនជីងតីជីន ដើម្បីណែនាំផលិតផលថ្មីជូនអ្នកប្រើប្រាស់នៅក្រៅប្រទេសចិន។ នៅលើអេក្រង់ទូរស័ព្ទរបស់លោក អតិថិជនជុំវិញពិភពលោកកំពុងទាក់ទងជាមួយលោកដោយ

លើកសំណើផ្សេងៗ ដើម្បីទិញផលិតផលដែលពួកគេចង់បាន។ "សូមឆ្លាក់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំនៅលើបាតពែង"។ "សូមគូររូបសត្វចិញ្ចឹមរបស់ខ្ញុំនៅខាងមុខ"។ ភរិយារបស់លោក ហា ខេន ឈ្មោះ ឆិន លីនយ៉ាវ ជាអ្នកស្ទង់មរតកកម្រិតក្រុងនៃបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌អរូបីព័រ្យឡែនរូបផ្កា និងបក្សីពណ៌ខៀវ និងសនៅជីងតីជីន។ គូស្វាមីភរិយានេះបាននិងកំពុងរួមគ្នាបញ្ចូលនូវវប្បធម៌ចិន និងទូរគីទៅក្នុងស្នាដៃព័រ្យឡែនរបស់ពួកគេ។

នៅឆ្នាំ ២០២៥ តម្លៃទិន្នផលសរុបនៃឧស្សាហកម្មព័រ្យឡែនរបស់ជីងតីជីនបានកើនឡើងលើសពី ១០០ ពាន់លានយាន់ ដោយបានលក់ ផលិតផលទៅដល់គ្រប់ទិសទីនៃពិភពលោក។

<http://www.yunnangateway.com/>